

Засновник –
Верховна Рада України

Головний редактор
Світлана ПИСАРЕНКО

Редакційна колегія:

Віктор КОРНІЮК,
Лариса СЕВЕРЕНЧУК, Юрій АРТЕМЕНКО,
Олександр БАНДУРКА, Іван БОКИЙ,
Степан ГАВРИШ, Віктор ГРАБ,
Юлія ІОФФЕ, Віктор КИРИЛЛО,
Олександр КОПИЛЕНКО, Анатолій МАТВІЄН-
КО, Павло МАТВІЄНКО, Анатолій МАЦЮК,
Микола МЕЛЬНИК, Борис ОЛІЙНИК,
Сергій ПРАВДЕНКО, Анатолій СЕЛІВАНОВ,
Лесь (Леонід) ТАНОК, Віктор ТАРАН (Терен)

Головний редактор
Світлана ПИСАРЕНКО – 235-81-55

Прймальня – 235-79-58

Заступник головного редактора – завідувач
відділу з висвітлення питань місцевого
самоврядування та регіональної політики
Віктор КОРНІЮК – 272-46-30

Відповідальний секретар

Лариса СЕВЕРЕНЧУК – 235-79-53

Головний бухгалтер **Ірина КИСІЛЬ** – 235-79-58
Відділ з висвітлення питань парламентської
діяльності:

Микола БІЛОКОПИТОВ – 234-67-78,

Олексій СИЩУК 235-79-52,

Юлія ЦИРФА – 234-67-78

Відділ соціально-економічної політики
та правового забезпечення:

Юрій ПОТАШНИЙ – 235-81-56,

Світлана ФІЛОНЕНКО – 234-67-78

Відділ гуманітарної політики:

Завідувач **Ольга КЛЕЙМЕНОВА** – 235-79-52,

Людія ПУЗИКОВА, Лариса МАРЧУК,

Євген ТИЩУК

Літературні редактори: **Олена ЧОПОВСЬКА,**

Валентина НЕСЛУЖЕНКО – 235-79-60,

Наталка СЕМІВОЛОС – 235-79-53

Реклама та передплата:

Віра ПРАВИНА – 272-46-23

Дизайн – **Ольга ПРОКОПЧУК** – 235-81-56

Верстка – **Наталія КОВАЛЕНКО** – 235-81-56,

Наталія РЕПЕЦЬКА – 235-79-60

Підтримка сайту –

Євген СИНЕЛЬНИКОВ – 235-79-60,

Олексій ЛОЗИНСЬКИЙ, Діана ТОКОВЕНКО

04053, Київ-53,

пров. Несторівський, 4

E-mail: mail@viche.info

E-mail: viche@rada.gov.ua

www.viche.info

Підготовку та випуск у світ журналу «Віче»

за дорученням засновника здійснює редакція.

© Віче, 2010.

Свідцтво про державну реєстрацію друкованого

засобу масової інформації КВ № 570 від 05.04.1994.

Редакція не завжди поділяє позицію авторів.

І залишає за собою право на редагування,
опублікування наданих авторами творів та сплату
авторського гонорару. Рукописи не рецензуються
і не повертаються.

При передруку посилання на «Віче» обов'язкове.

Відповідальність за зміст і достовірність

реklamних оголошень несуть рекламодавці.

«R» – матеріали, які друкуються на правах реклами

Підписано до друку 24.12.2010.

Формат 60x84/8.

Папір крейдований.

Друк офсетний.

Ум. друк. арк. 9,3.

Зам. № 821. Тираж 3700 прим.

Ціна договірна.

Набрано і зверстано на комп'ютерному

комплексі редакції журналу «Віче».

Надруковано з готового оригіналу-макета

у ТОВ «Інтертехнологія Принт»

03680, м. Київ, вул. Сим'ї Сосніних, 3

Свідцтво про державну реєстрацію

№ 250290 від 10.06.2009 р.

Журнал «Віче» читають у Верховній Раді та її
комітетах, адміністрації Президента України,
Кабінеті Міністрів України, Держтелерадіо. Він
також надходить до бібліотек Конгресу США та
Ради Європи, до Книжкової палати України,
Національної бібліотеки України імені В. Вер-
надського, Національної парламентської, Держ-
жавної науково-технічної, Державної бібліо-
теки для юнацтва, Державної науково-педаго-
гічної, Центральної імені М. Островського.

Передплатний індекс – 74254.

**Коли мрії нашого дитинства
стають справою нашого життя?**

**Якщо цьому світлому
покликові дитячої душі ніхто
не перешкоджає. Саме так
сталося зі львівською
дизайнеркою Інною ІВАСЮК.
Вона ще в п'ятирічному віці
створила собі ляльку, яка
сьогодні вибудовує її долю.**

Лариса ПЕТРОВА
(Львів)

Лялька-магодза

А все почи-
налося, як і в ро-
весниць, що
полюбляють
бавитися ляль-
ками. Маленька

Інна гостювала в бабусі на
Хмельниччині, де саморобні ляльки
з ганчірок, загорнені в картаті хуст-
ки, подоляни називають магодзами.
Поскладає, бувало, Інночка на сан-
чата два, а то й три кольорові згор-
точки та й везе своїх діток катати-
ся. А бабуса Оля бачить це й
жартує: «Таки Інна випросить
у Бога братика чи сестричку».
Лялька-магодза, вважали в
народі, приносить поповнення
в родину.

– Хоч як це дивно, так і ста-
лося. У мене народився брат-
тик Віталій, він молодший на
шість років і нині здобуває
фах дизайнера з худож-
нього металу, – розповідає
Інна Івасюк.

Інна закінчила Львів-
ську академію мистецтв,
факультет моделювання
одягу.

Вважає, що їй поща-
стило з викладачами з
фаху, серед яких Світлана
Ярич, Оксана Миронович,
Галина Зубченко. Але, отри-
мавши диплом, протягом кількох
років працювала на підприємстві,
де виготовлення серійних реч-
ей майже не залишало місця для
творчості. Тоді й з'явилося хобі...
перші ляльки-магодзи. Помітивши,
як радіють знайомі та друзі, коли

вона дарує їм свою магодзу,
вирішила створити власну
творчу майстерню. Магодза
дає людям радість, то чому
б не тішити цим навколишній
світ?!

Інна переконана: без любові
нічого не можна створити. Вона ро-
бить те, до чого в неї лежить ду-
ша. І магодза за це її винагороджує.
Чи не завдяки позитивній енергії
магодзи Інні щастить на зустрічі з
цікавими людьми?

Магодза
вже сама обирає, на яку
виставку їй поїхати: чи то на
етнофестиваль у Сургут, де жи-
вуть українці, що скучили за до-
мом, чи до Любліна на ярмарок, де
її майстриня може поспілкуватися
із сусідами-поляками, чи на Дні
української культури на Монмартрі,
чи провести кілька днів у галереї
«Зелена канапа».

Станом на 1990 рік у Києві було 140 книгарень. Зокрема, тільки в системі «Київкнига» – 94, з яких нині залишилося тільки чотири більш-менш повноцінні магазини. У 88 найкращих колишніх книгарнях тепер розташовані розважальні заклади, бари, бутики.

Перша звернула увагу на магодзу професор Львівської академії мистецтв Зеновія Шульга. Знана майстриня, яка колись вишивала костюми для учасників найвідоміших українських національних хорових колективів та ансамблів і стала лауреатом Шевченківської премії, вона запросила Інну з її магодзами на першу виставку. І зворушливо-відкриті, дещо іронічні та наївні обличчя магодз сподобались і запам'ятались відвідувачам. Типажем для магодзи стали мешканці Буковини, саме там Інна жила з батьками на хуторі Грядя. Їй була до вподоби пристрасть буковинців до барвистого одягу, намиста, бісеру, квітів, атласу, шовку. Та й сама мальовнича природа цього квітучого краю спонукала дівчину до вибору майбутнього фаху дизайнера одягу.

І хоча назва «магодза» походить з Поділля, проте мої ляльки ввібрали культуру буковинців. У родині мого батька були вродливі жінки, вони цінували гарний одяг і приділяли йому неабияку увагу. Про це свідчать чимало старих світлин. Одяг магодзи теж вишуканий. Іноді я навіть собі відмовляю в чомусь, а для неї купую відрізи від Роберто Каваллі, натуральні екотканини. Експериментую із зачісками та аксесуарами, надихаючись елементами стилю, притаманного молодіжним субкультурам. Часто у фольк-одязі використовую вишивку, змодельовану на комп'ютері. Нові дизайнерські технології надихають, дають прос-

тір для польоту фантазії, – розповідає Інна Івасюк.

Останнім часом магодза у Львові навіть почала моду диктувати. На відкриття персональної виставки Інни Івасюк до галереї «Зелена канапа» завітала дружина міського голови Львова Катерина Садова й побачила на магодзі трояндовий капелюшок, що їй дуже сподобався й вона замовила Інні подібний. Під час святкування Дня Львова на пані Катерині був чарівний капелюшок, на який звернули увагу багато жінок.

Магодза вже сама обирає собі й господарів, серед яких – співак Павло Табаков, режисер Роман Віктюк, дружина посла Японії, **дизайнер Кензо ТАКАДА** (на знімку). А то й вирушає в Канаду, Голландію, Німеччину, Америку, Польщу. На її вподобання та смаки впливає «модний хуліган», відомий дизайнер Жан-Жак де Кастельбажак, який особливо цінує гумор. Відтак з'явилися магодзи, які створили жарти-тивліві образи «Жертви моди» або «Байкерів», «Першої леді» чи «Бюргера». Ляльки часто набувають портретної схожості з тими чи іншими людьми, що виявляють бажання поіронізувати над собою. Інна тво-

рить ляльки-портрети, хоча це досить нелегко, адже магодза вже має свій власний образ. Образ, що приносить позитивні емоції, приваблює цікавих людей, які стали для Інни порадниками й друзями.

